SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 19 NOVEMBER 1936

ALLEEN EN VERLATEN

Mimosa's theeceremonie mislukt

Een meisjesverhaal uit oud Japan

Haruma de Wijze was tevens een zeer listig man

LANG, heel lang geleden was Mimosa Shu het aardigste, verstandigste meisje, dat er in haar geboorteplaats ergens in Japan woonde.

Mimosa's ouders waren wel niet rijk, maar ze bezaten toch een aardig huis en een mooie tuin, die zich tot aan de rivier uitstrekte.

In die tuin nu ging het meisje iedere dag wandelen en ze liep dan — zodra ze op de rivier een vierkant, van bast gemaakt zeiltje ontwaarde — vlug naar het andere einde van de tuin, waar een trap naar het water afdaalde.

„Welkom, Yogu !" placht ze dan te zeggen, wanneer een aardige jongen zijn bootje naar de wal stuurde. „Wat heb je vandaag voor me meegebracht ?"

Yogu vervoerde namelijk met zijn boot de koopwaren van de grote zeeschepen, die voor de riviermonding voor anker lagen, naar de stad, waar het water zo ondiep was, dat daar alleen kleine vaartuigjes varen konden. De jongen had de gewoonte elke dag, wanneer hij langs kwam, Mimosa een korfje met verse vruchten of bloemen toe te reiken met behulp van een lange bamboestok.

Zo kwam het, dat Mimosa en Yogu in verloop van tijd heel erg aan elkaar gehecht raakten en toen zij ouder geworden waren, zei de jongen op een goede dag tot Mimosa Shu:

„Wanneer de winter in het land komt, zal ik genoeg geld overgespaard hebben, om er een aardig huisje voor te laten bouwen. Wil je dan met me trouwen, Mimosa ? Over een maand zal ik naar je ouders gaan en hun toestemming vragen !"

„Ja, als mijn ouders hun toestemming geven, wil ik heel graag voortaan je thee inschenken en je rijst koken," antwoordde Mimosa.

Slechte tijding

MAAR toen ze thuis kwam, kreeg ze heel wat anders te horen !

„Verheug je, lieve dochter !" zo luidden de woorden, waarmee haar moeder haar begroette. „Voor de zomer voorbij is zul je met een rijk en voornaam man trouwen — denk eens aan, wat een geluk ! De hoogedelgeboren heer Matsudara heeft gezegd, dat hij met je trouwen wil !"

De arme, kleine Mimosa schrok hiervan zo erg, dat ze geen woord kon uitbrengen — en haar ouders vonden, dat hun dochter daarmee haar goede opvoeding toonde. Want toentertijd behoorden Japanse meisjes alleen te zwijgen, te luisteren en te gehoorzamen.

Maar toen ze de volgende dag Yogu weer zag, vertelde ze aan hem, wat er gebeurd was.

„De hoogedelgeboren heer Matsudara is dik en oud — ik mag hem niet lijden — hij lijkt precies een worst !" schreide Mimosa.

„Verlies de moed niet, m'n kleine kersenbloesem," troostte Yogu. „Ga naar den wijzen Haruma en vraag dien om raad en bijstand, want die man kan je helpen. "

Mimosa besloot te doen, gelijk Yogu haar gezegd had, en zo sloop zij dan de volgende morgen, nog voor de zon was opgegaan, haar huis uit, waar iedereen nog in zoete slaap verzonken was, en haastte zich naar de berg, waar de wijze Haruma woonde.

Deze was een oude, eerbiedwaardige geleerde. die zich in de eenzaamheid teruggetrokken had, om rustiger te kunnen nadenken en studeren.

Toen hij het aardige, bedroefde meisje zag, sprak hij met vriendelijke stem :

„Vertel mij maar eens alles wat je hindert, dan zal ik trachten je te helpen !"

En toen vertelde Mimosa wat er aan de hand was, terwijl Haruma zich over zijn baard streek en herhaaldelijk met het hoofd knikte.

Haruma's troost

ZODRA het meisje beëindigd had, zei hij :

„Ga rustig naar huis toe en wees niet bang — zodra de maan weer vol is, zul je van Matsudara, die een oude aap is, bevrijd zijn. Maar wat het trouwen met Yogu betreft — dat is een andere geschiedenis, waarin ik je geen raad geven kan !"

„Als ik alleen maar niet met den hoogedelgeboren heer Matsudara behoef te trouwen, zal ik heel blij zijn !" antwoordde Mimosa en ze glimlachte. Want ze maakte zich hemaal niet ongerust, dat Yogu

Yogu reikte haar dan aan een bamboestok een korfje met vruchten of bloemen toe.

haar niet zou willen huwen.

Vier dagen verliepen nu, waarin Haruma onvindbaar bleek te zijn. Doch intussen werden bij Mimosa thuis grote toebereidselen getroffen voor de ontvangst van een voornamen gast — den rijken en hoogedelgeboren heer Matsudara.

Het meisje kreeg voortdurend meer angst en zij voelde zich steeds ongelukkiger, totdat ze ten slotte begon te geloven, dat de wijze Haruma haar voor de gek gehouden had. En dus bereidde ze er zich reeds op voor, dat ze toch Matsudara's vrouw zou moeten worden.

Eindelijk verscheen Matsudara dan zelf. Dik en dom zag hij er uit, en luid en pralend praatte hij over zijn rijkdom, terwijl Mimosa's ouders hem met allerlei eerbiedige plichtplegingen begroetten.

Nog een gast

DOCH juist op dat ogenblik kwam er een eerbiedwaardige grijsaard aangestapt, die voor de huisdeur stilhield en tot Mimosa's vader sprak:

„Ik ben de oude leermeester van uw vader, en op weg om den keizer een bezoek te brengen. Ik zal uw huis de eer aandoen, er vandaag thee te komen drinken!"

Nu waren Mimosa's ouders buiten zichzelf van vreugde. Denk eens aan, welk een geluk! Niet alleen de rijke en hoogedelgeboren heer Matsudara, doch ook de wijze, eerbiedwaardige leraar wilde in hun nederige huis thee komen drinken!

En Mimosa kreeg opdracht de thee te brengen.

Zo was namelijk het gebruik in Japan, en een jong meisje, dat niet de moeilijke kunst verstond van het op de voorgeschreven manier toebereiden en het op beminnelijke wijze de gasten voorzetten der thee, kon er dan ook niet op hopen, ooit een goed huwelijk te zullen doen.

Allen namen nu plaats op de fijne, kraakzindelijke matten, die de vloer bedekten, en nadat voor elk een laag tafeltje met alle toebehoren was neergezet, kwam Mimosa in haar mooiste kimono binnen om thee te schenken.

De rijke gast keek met welgevallen naar het aardige meisje — ja, ze zou een goedpassende huisvrouw voor hem zijn! En alle mensen zouden zeker zeggen:

„Wat is mevrouw Mimosa mooi! De hoogedelgeboren heer Matsudara heeft een juweel van een vrouw, maar.... hij is ook een enorm rijke man!"

Doch juist, toen hij met een goedkeurende glimlach op de lippen zat toe te zien, hoe aardig en correct het meisje de thee bereidde, voelde Mimosa, hoe de mat onder haar voeten zich een weinig bewoog — ze gleed uit en liet het theekopje, dat ze in de hand hield, vallen, zodat de thee zich over de gasten uitstortte.

Ze gleed uit en liet het theekopje, dat ze in de hand hield, vallen.

Haar ouders keken verschrikt toe en maakten duizend verontschuldigingen — Mimosa zelf was zo verrast, dat ze geen woord kon uitbrengen — maar de oude leraar riep uit:

Een boze verwensing

ONHANDIG en dom meisje! Ik roep de hemel aan, om je te bestraffen! Iedere dag zul je lelijker en onhandiger worden, opdat geen man je meer ten huwelijk zal willen hebben! Ik verlaat dit huis terstond, waar ik me zulk een schandelijke behandeling heb moeten laten welgevallen!"

En ofschoon Mimosa's ouders hem ook dringend om verschoning baden, de eerbiedwaardige leraar wilde niet meer naar hen luisteren, en hij ging heen, ondanks alle gejammer en geklaag.

Maar nog groter werd de ontsteltenis, toen de hoogedelgeboren heer Matsudara eveneens opstond en op hoge toon verklaarde:

„En ik wens geen meisje te trouwen, dat elke dag lelijker en onhandiger wordt! Behoudt uw dochter — ik ga mijns weegs!"

Toen begreep Mimosa, dat ze nu voor goed van den dikken rijkaard bevrijd was — maar ze barstte toch in snikken uit, omdat ze door de verwensing van den eerbiedwaardigen leraar getroffen was.

Verdrietig liep ze de tuin in en wandelde naar de waterkant. Doch daar lag Yogu's boot en in het vaartuigje zat naast den jongen man de wijze Haruma.

„Nu, Mimosa, ben je niet blij, dat je niet met Matsudara behoeft te trouwen?" vroeg de wijze man.

„Maar ik zal iedere dag lelijker en onhandiger worden!" klaagde het meisje. „En dan zal jij, Yogu, ook niet met me willen trouwen."

„Natuurlijk wel" antwoordde Yogu. „Want in mijn ogen zul je nooit lelijk zijn."

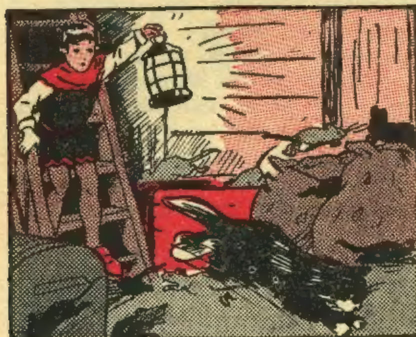
Alles komt terecht

EN in werkelijkheid ook niet,' voegde Haruma daar aan toe. „Want ik ben 't geweest, die me als leraar verkleed had en je toen met die verwensing voor je toekomst gedreigd heeft! — Wees maar gerust, dat daar niets van geschieden zal! Ik wens je met geheel mijn hart geluk, schoonheid, gezondheid en verder alle goeds toe!"

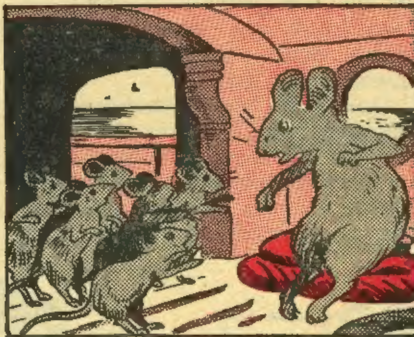
Zo geschiedde het dan, dat Yogu en Mimosa samen trouwden. Want Mimosa's ouders waren erg dankbaar, dat een brave, vlijtige jongeman hun dochter, op wie een vloek rustte, ten huwelijk wilde nemen.

Maar de dikke, hoogedelgeboren heer Matsudara ergerde zich elke keer, wanneer hij mevrouw Mimosa tegenkwam, geducht. Want hoe ouder en gelukkiger Mimosa werd, des te groter werd haar schoonheid.

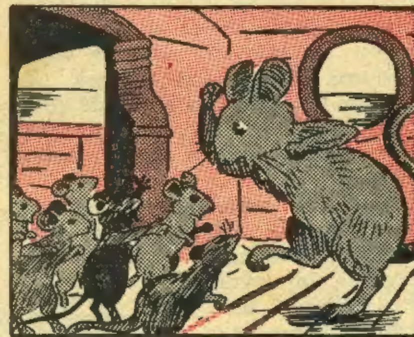
KOEN EN ZIJN KAT

De kapitein zond Koen omlaag, om in het ruim van het schip te gaan zien, wat er precies aan de hand was met de voorraadzakken. Met een lantaarn in de hand ging Koen met zijn kat naar beneden.

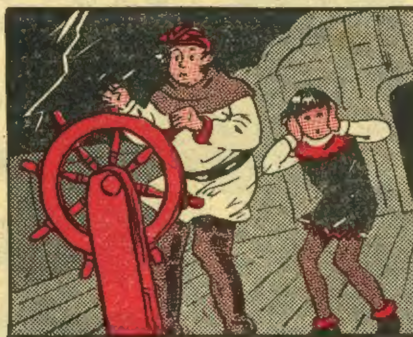
De rattenkoning verzamelde opnieuw zijn onderdanen om zich en sprak toen tot hen: „Nu Koen en zijn kat aan boord zijn, moeten we eens en voor altijd met dat tweetal afrekenen!"

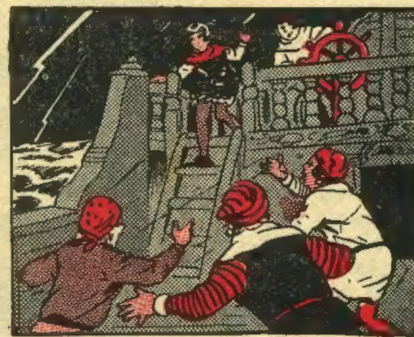
De andere ratten waren doodsbang voor de kat, en toen hun koning dat bemerkte werd hij kwaad en dreigde hen. „Jullie moet ogenblikkelijk beginnen overal gaten te knagen in het hele schip!"

Zo schreeuwde de woedende rattenkoning. Toen leidde hij zijn volk naar de wanden van het schip en wees de plekken aan, waar de ratten gaten moesten knagen. Al spoedig was het vaartuig nu lek.

Buiten was er inmiddels een vreselijk onweer opgestoken — het bliksemde en donderde van geweld. Vandaar dat de kapitein zelf aan het roer ging staan, om het schip door de storm te sturen.

Plotseling kwamen enige matrozen op hem toegerend, die riepen: „Het schip is zo lek als 'n mandje — het zinkt al! We moeten ons in de boten zien te redden! Kom mee, Koen!"

Doch de reddingsboten bleken door de woedende golven kapot geslagen te zijn, zodat de bemanning een reddingsvlot moest maken. „We zijn verloren!" dachten de matrozen, maar ze klaagden niet

Terwijl de mannen hard werkten onder leiding van den kapitein, zetten de ratten hun vernielingswerk voort. En het duurde niet lang meer, of de golven sloegen over het gehele dek.

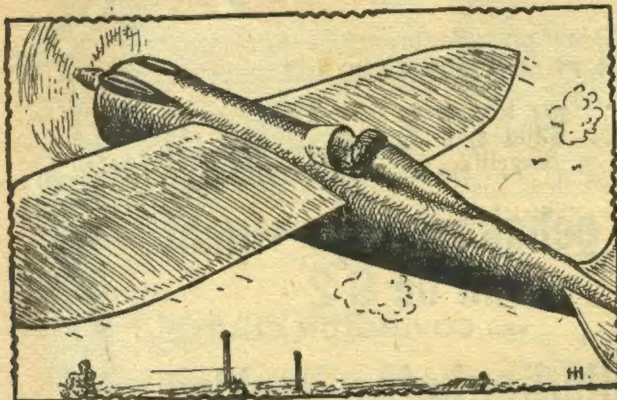
„Het vlot is nu goed stevig, zodat het ons wel dragen kan," zeiden de zeelieden, terwijl ze op het getimmerte plaats namen. Koen voegde zich met zijn kat in de armen bij hen.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

MENEER HAESTERT GAAT VLIEGEN

MENEER Haestert heeft onlangs in zijn eigen vliegmachine een bezoek gebracht aan zijn geboorteplaats, om daar zijn vrienden en kennissen nog eens op te zoeken.

Op de heenreis had onze dappere sportvlieger de wind in de rug, waardoor de snelheid van het vliegtuig 180 kilometer per uur bedroeg. Maar op de terugreis moest Haestert natuurlijk tegen de wind optornen, met het gevolg, dat hij toen maar 135 kilometer per uur haalde.

Nu duurde het gehele toertje, dit wil zeggen de heenreis en de terugreis, het oponthoud in Haestert's geboorteplaats niet meegerekend, 1 uur en 24 minuten. Zou je het klaarspelen uit te rekenen, hoever Haestert's geboorteplaats van zijn woonplaats af is?

EEN NIEUWE INVULTEKENING

OP invultekeningen zijn jullie dol, nietwaar? Nu, dan moet je je krachten maar eens beproeven op deze nieuwe invultekening, die echter lang niet gemakkelijk is.

Voor hen, die soms nog niet weten mochten, hoe ze met een dergelijk karweitje aan moeten, delen we nog even mede, dat sommige van de hokjes, waarin het plaatje verdeeld is, met een zwarte stip gemerkt zijn. De aldus gemerkte hokjes moet je met behulp van een potlood of met pen en inkt geheel zwart maken.

Wanneer je alle aangegeven vakjes aldus hebt ingevuld, houd je een aardig prentje over.

PLAATSNAMEN-REBUS

DEZE rebus houdt de naam van een plaats in Nederland in. Zie je kans de getekende plaatsnaam zonder hulp van anderen te ontcijferen?

* * *

De oplossing vind je de volgende week te dezer plaatse; vergelijk die dan maar eens met je eigen uitkomst.

Oplossingen vorig nummer

EEN MENAGERIE-RAADSEL

In de juiste volgorde der kronkellijnen rondgaande kreeg je de volgende dierennamen: Walvis - Ezel - Ekster - Slang - Giraf - Olifant - Egel - Dog - Vis - Ooievaar - Ooievaar - Rat - Duif - Inktvis - Eend - Ram - Eekhoorn - Nijlpaard, zodat de verborgen zin luidde: Wees goed voor dieren.

DE EILANDENGROEP

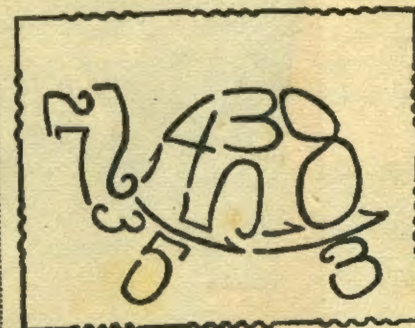
Ziehier de juiste route van de reis door de archipel.

HOE OUD IS HET BEESTJE?

JE weet, dat schildpadden heel oud kunnen worden. Wel honderd jaar en nog meer. Welnu, zo heel erg oud is de schildpad op dit plaatje nog wel niet, maar hij is waarschijnlijk toch ouder dan je vader.

Als het je interesseert, welke leeftijd het beestje wel heeft, tel dan alle cijfers, waaruit het bestaat, bij elkaar op. Het getal, dat je dan krijgt, geeft de leeftijd van de schildpad aan.

VERBORGEN STEDENNAMEN

In elk der volgende zinnen staat de naam van een stad verborgen.

1. *De vos loopt altijd sneller dan de gans.*
2. *Wij zeggen: zo zoet als honing, zo zuur als azijn, zo zout als brem en zo bitter als gal.*

ONS GEREEDSCHAPSKASTJE

Merk „Eigen fabrikaat"

VOOR KNUTSELAARS

Onder ons gereedschap moet ook orde heersen

EEN AARDIG WERKSTUKJE

DE handige liefhebberij-knutselaars onder ons weten wel bij ervaring, hoe nodig het is, dat hun gereedschap ordelijk opgeborgen wordt. Elk werktuig moet zijn vaste plaats hebben, nietwaar? Want alleen dan kunnen we het ogenblikkelijk vinden, wanneer we het nodig hebben.

Misschien zijn er onder jullie al, die een keurig gereedschapskastje rijk zijn. Nu, die boffen dan. Voor de anderen geven wij nu eens een handleiding, om zelf een handig kastje in elkaar te zetten.

De bijgaande afbeelding en maatschetsen laten al duidelijk zien, hoe we het zaakje in elkaar zullen flansen. Alle maten in de maatschetsen zijn in c e n t i m e t e r s aangegeven.

Het raam van het kastje maken we van vurenhouten plankjes, die 5 Eng. duimen breed en $^3/_4$ of 1 Eng. duim dik moeten zijn, terwijl de bekleding aan de achterzijde van 10 millimeter dik triplexhout gemaakt wordt. Dit laatste is noodzakelijk, om er de voor het ophangen van ons gereedschap nodige spijkers en haken in te bevestigen.

Boven in het kastje brengen we een rekje met inkepingen aan, voor de ophanging van beitels, raspen, schroevedraaiers enz. Maatschets no. 4 geeft de afmetingen van dit rekje aan.

Onderin maken we twee laatjes voor het bewaren van spijkertjes, schroefjes, boortjes en dergelijke.

Schets no. 1 geeft het kastje van voren en in doorsnede van opzij gezien. De zijplankjes kunnen we gewoon in elkaar spijkeren, doch wanneer we het geheel steviger willen maken, dan bevestigen we de plankjes in de bovenhoeken aan elkaar door middel van ingeschroefde hoekijzers, die we bij den ijzerhandelaar kopen kunnen. Fig. 2 toont de bevestiging door middel van die hoekijzers. Beneden — waar de laatjes te zitten komen — kunnen we natuurlijk geen hoekijzers aanbrengen.

Figuur 3 laat een laatje zien, zoals we dat van $^3/_4$ of ½ Eng. duim dik hout voor de zijkanten en van 4 millimeter dik triplexhout voor de bodem vervaardigen. De dubbele voorkant maakt het laatje sterker. Het laatje, dat voor spijkers en schroeven bestemd is, verdelen we nog in 4 vakjes.

Meestal hebben we niet genoeg ruimte in onze kamer, om aan ons gereedschapskastje een deur te maken. Want zo'n openstaande deur neemt heel wat ruimte in beslag.

Mocht je echter toch een deur aan je kastje wensen, maak die dan als volgt:

Het raam wordt eerst aan de hoeken zo in elkaar gezet als fig. 5 aantoont. Vervolgens spijkeren we op de ene kant van het raam een bekleding van dun triplexhout.

Aan de achterzijde schroeven we bovenaan in het raam van het kastje twee ijzeren haken, waaraan we het kastje aan de muur kunnen ophangen.

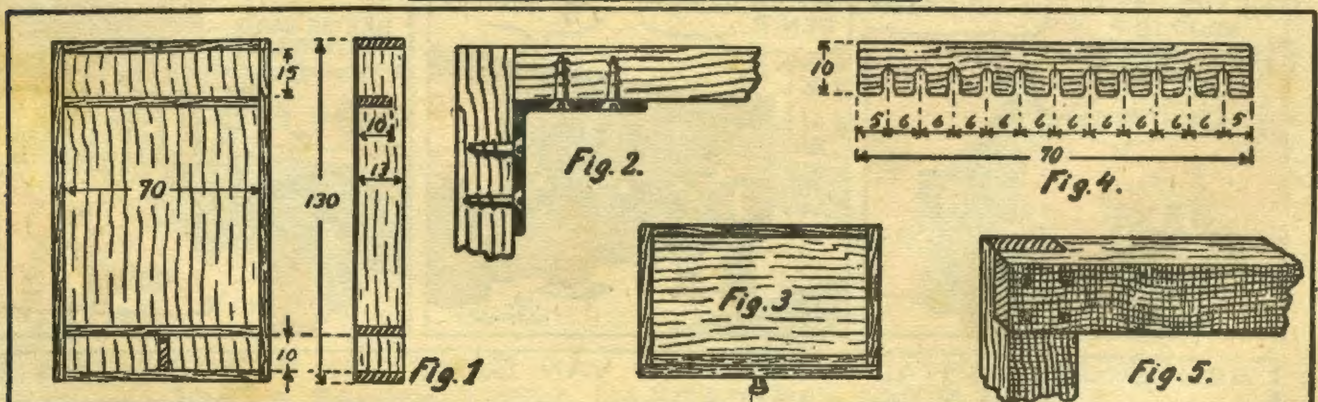
Voor het aanbrengen van de spijkers en haken in de achterwand voor het ophangen van onze tangen, schaven, boren, enz. moeten we natuurlijk eerst even passen en meten, opdat alle gereedschappen een goede plaats vinden.

Meer vertel ik niet over het maken van dit kastje, omdat je — wanneer je een handige knutselaar bent — nu genoeg behoort te weten, om alles keurig in elkaar te zetten.

* * *

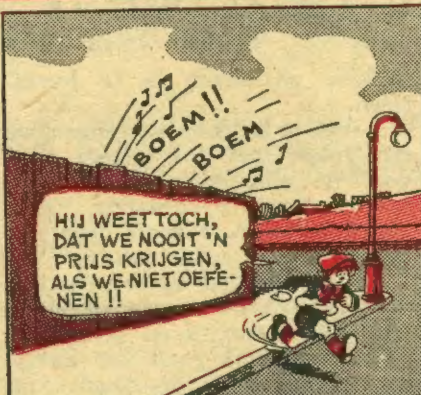
Doe je best en raadpleeg onder het werk steeds de tekeningen, dan zal alles wel gaan.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DE SPREEKTROMPET.

EEN GROOT AANTAL AVONTUREN VAN **SJORS** ZIJN IN BOEKVORM ALS St. NICOLAAS-CADEAU VERKRIJGBAAR à 75 ct.